

Jesaja 55: 1-11; Johannes 20: 1-18

In onze Westerse wereld, waarin de onzekerheid over veel dingen toeneemt, is het meest onwaarschijnlijke dat we ons kunnen voorstellen, misschien wel het meest betrouwbare dat we kunnen tegenkomen.

Want dat kunnen we voorlopig niet zeggen: dat onze Westerse samenleving even onwankelbaar is en net zo stevig staat als een huis dat gebouwd is op een rots.

Wat op zand staat in onze ogen zou daarentegen wel eens voor meer fundament, voor meer houvast en daarom voor meer perspectief kunnen zorgen, dan we voor mogelijk houden.

Één ding kunnen we niet in twijfel trekken: die opwekking van Jezus staat op zand.

In onze wereld heeft de dood altijd gelijk en wat de dood doet, is definitief.

Toen Jezus stierf en Zijn lichaam door Jozef van Arimatea was meegenomen en in een nieuw graf was gelegd, was er geen keuze voor het leven meer.

Zo zijn de dingen in onze wereld.

De vloek van de dood gaat niet opzij voor de zegen van het leven.

En daarom, wie kan ons serieus nemen, wanneer wij aankomen met de paasboodschap, met het paasevangelie, dat het wel waar is, dat voor Jezus de vloek van de dood werd teruggedrongen en ruimte moest maken voor de zegen van het leven.

Het is een getuigenis die in ons eigen hart aan overtuigingskracht aan het verliezen is. Natuurlijk gebeuren er wonderen.

Levens worden op een wonderlijke manier gered, krijgen nieuwe kansen, verzoenen zich, ontdekken nieuwe wegen.

Er is inderdaad meer tussen hemel en aarde.

Dat zullen we niet ontkennen.

Maar dat hemel en aarde zelf getuige geworden zijn van een leeg graf en van Jezus die uit de dood is opgestaan, dan geven we ze te veel eer.

Wij moeten het beter weten, dan de huilende Maria en de schrijvende Johannes, dan alle christenen die door goede werken en met opoffering, het getuigenis van generatie tot generatie hebben doorgegeven.

Wij weten wat ons aan het huilen brengt.

Dat is hetzelfde als wat Maria aan het huilen bracht.

De vloek van de dood maakt uit of de zegen van het leven voorbij is.

Want dat is wat Maria zeker weet, wanneer zij bij het graf staat, waarin het lichaam van Jezus begraven is.

Aan Zijn graf weet zij, wat wij weten aan de graven, waaraan wij staan.

De vloek van de dood geeft geen millimeter ruimte aan de zegen van het leven.

En het leven van Jezus was voor haar een overvloedige bron van zegen geweest.

Zijn woorden en Zijn daden hadden haar de moed en het vertrouwen in het leven en om te leven teruggegeven.

Maar niet alleen voor haar was Zijn leven een rijke bron van zegen geweest.

Ze had gezien, hoe het bij anderen had gewerkt.

De verandering op hun gezichten en in hun leven had haar laten zien, wat Hij voor hen gedaan had.

Bij Hem hadden de treurende troost gevonden in hun leven, de barmhartigen barmhartigheid en wie hongeren en dorsten naar gerechtigheid, had Hij gerechtigheid geleerd.

Zegen was gaan stromen, waar levens waren verschaald en harten waren verdord.

Wie in de duisternis zaten, waren beschenen door Zijn licht

De zon van Zijn zegen had nog zo veel meer goeds, nog zo veel meer liefde kunnen brengen.

De aarde verlangde ernaar.

Maar de duisternis was gevallen en de vloek van de dood had een einde gemaakt aan Zijn werk.

Het stromen van de zegen was gestopt, toen Hij stierf aan het kruis.

De stem van de goede Herder sprak niet meer.

Zelfs Zijn lichaam was niet meer te vinden.

"Ze hebben mijn Heer weggehaald en ik weet niet waar ze Hem naar toegebracht hebben."

Het is haar antwoord op de vraag: *Waarom huil je?*

Ze huilt, omdat Jezus gestorven is en Zijn lichaam verdwenen.

Maria lijdt door de vloek van de dood.

Zij zoekt het gestorven lichaam van Jezus.

Het dringt niet tot haar door dat het lege graf haar iets probeert te vertellen.

Twee engelen in witte kleren, twee boodschappers van God, zitten op de plek waar het lichaam van Jezus gelegen had.

Maria ziet ze, maar ze ziet ze ook niet.

Ze is op zoek naar de lichaam van de gestorven Jezus.

De dood is het leidmotief dat haar aandacht en verwachting stuurt

Daarom is ze blind voor de tekenen die naar zegen en naar leven wijzen.

Ze ziet de engelen niet als die tekenen die leven aankondigen.

Jezus is gestorven.

Hij moet dood zijn, zoals alle anderen van wie ze afscheid had genomen en van wie ze het graf had bezocht.

Maria ziet niet wat wij als lezers van het Evangelie van Johannes al wel hebben gezien.

Wij weten dat de man, naar wie zij omkijkt, Jezus is.

Johannes vertelt het ons.

Maar zij weet het niet.

Maria weet niet dat het Jezus is.

Is het de vloek van de dood die haar blind maakt?

Is het de zegen van het leven zelf die zo verblindend, zo verheven, zo onwaarschijnlijk is dat ze Jezus niet herkent?

Omdat wij als lezers weten dat het Jezus is, die met haar praat, is de vraag die ze Hem stelt, absurd.

Maria denkt dat het de tuinman is.

Wij weten dat het Jezus is.

In onze beleving vraagt ze Hem: *Weet U waar Uw lichaam is?*

Waar hebt U het neergelegd? Vertel het me, dan kan ik het meenemen.

Een absurde vraag natuurlijk om aan de persoon die bij je staat, te vragen waar Zijn lichaam gebleven is.

Een oceaan van onbegrip scheidt Maria van Jezus.

Een oceaan van onbegrip moet nog overwonnen worden, wil zij Jezus zien, zoals Hij haar ontmoet: als zegen van leven.

Jezus steekt de oceaan tussen hen in, wanneer Hij haar naam noemt.

Maria draait zich om.

Ze wendt zich af van de vloek van de dood en ze draait zich om naar de zegen van het leven.

Ze herkent Jezus nu en reageert op wat God zegt door de stem van Jesaja: *"Leen mij je oor en kom bij Mij, luister en je zult leven."*

Ze hoort de stem van de goede Herder spreken en vindt leven bij Hem.

Deze woorden uit Jesaja komen uit de profetenlezing die de Joodse traditie koppelt aan het gedeelte uit Deuteronomium waar God tegen Israël zegt:

"Besef goed, vandaag stel ik je voor de keuze tussen leven en dood, tussen zegen en vloek. Kies voor het leven."

Door zich om te draaien naar Jezus, kiest zij voor het leven en ontbiedt ze ons, nodigt ze ons uit: ons, het volk dat geen eeuwigdurend verbond, geen David, geen Messias kende. Maria draait zich om naar Jezus.

Je omdraaien naar Jezus en naar het leven met Hem is een wegdraaien van de vloek van de dood.

Maar verder is het ook een wegdraaien van alles wat leven belooft, maar dat geen brood is,

wat zich presteert als een zonnig en vrolijk alternatief voor een leven met God, maar dat niet verzadigt,

wat macht uitoefent over de wereld en plannen maakt en wegen aanlegt zonder te vragen naar de plannen en wegen van God.

Ons omdraaien naar Jezus en Hem volgen is niet iets, wat alleen maar kunnen vieren. We zullen het ook voelen.

We maken ons los van de beloftes van leven en vrijheid die zich voor de belofte en vrijheid van God hebben afgesloten.

Gods plannen en wegen leggen ons verplichtingen op.

Het betekent, schreef iemand, dat uw geweten dat u influistert over goed en kwaad, gescherpt wordt en geprikkeld.

Het betekent, dat uw schouders dagelijks gebukt gaan onder de last van het tweede, grote gebod: het gebod uw naaste lief te hebben als uzelf.

Het betekent, dat u het licht van God ziet en dat u juist daardoor het duister van de aarde ziet en het duister in uw eigen leven.

Het betekent, dat wij verplichtingen op ons nemen, waar de wereld ons van ontslaat.

Het betekent, dat wij onze wil verbinden met de wil van God.

Het betekent, dat we aannemen dat wij bestaan in God, alleen in God.

Maria moet Jezus laten gaan en mag Hem niet vasthouden.

Jezus zegt: *"Ik stijg op naar mijn Vader, die ook jullie Vader is, naar mijn God, die ook jullie God is."*

In Hem heeft God voor ons de weg geopend.

Het is een weg die veel van ons vraagt.

Maar het is ook weg die ons veel geeft.

Op deze weg worden wij gezegend met leven, met eeuwig leven.

Amen.